

Utklipp fra:

Nordtrønderen og Namdalen

NAMSOS

Pol. tendens: V. og Bondep.

- 3. SEP. 1960

28-014114

Emnetting

TERROR

Man har etter hvert iaktatt så mange eksempler på diktatur her i vårt land, at man med tiden har vennet seg til noe av hvert. Deri ligger selvsagt ingen erkjennelse av at man har resignert, tvertimot. En hovedoppgave for framtidige politikere fra den borgerlige leir blir å gjenopprette et demokrati som svarer til sitt navn.

Både den aksjon som i Norsk Rikskringkasting er blitt rettet mot f. eks. Moralsk Opprustning og den uhumske historiefremstilling enkelte lærebøker trakterer, lar oss forstå at her skal det ensrettes. Ytterligere eksempler på dette er den konsekvente bortlukning av vesentlige partier i f. eks. Bjørnsons og Kjærs bidrag til leseverkene — fordi at disse ikke falt i tråd med velferdsstaten og den omfattende «avkristning» som man tilstreber gjennom den nyeskoleordning. Til alt overmål har 100-årige Chr. Hornsrud plumpet ut med at kommunismen bare er en videreføring av sosialismen, noe vi begynner å merke så smått.

Man har i sommer sett nok et eksempel på diktatur: en praktikant som arbeider på et mekanisk verksted, ble tvunget til å slutte i arbeidet fordi han ikke ville melde seg inn i LO. De fleste praktikanter er som regel mindre hårdføre og lar seg melde inn for å unngå ubehageligheter. For denne praktikanten betyr det en ting: hans verkstedpraksis blir så utilstrekkelig at han kommer ikke inn på Norges Tekniske Høyskole.

Hendelsesforløpet er i all korthet dette: Da det ble kjent at han ikke var innmeldt i landsorganisasjonen, ble han av formannen i den lokale fagforening utsatt for press om å melde seg inn. Det ble heller ikke lagt skjul på at den umiddelbare konsekvens av å stå utenfor Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund var at han mistet jobben. Praktikanten nektet. Han ville ikke melde seg inn. Hva skjedde så? Jo, klubbformannen ordnet til et møte av de andre arbeiderne i avdelingen og de vedtok enstemmig å nekte å arbeide sammen med ham så lenge han sto utenfor LO. Praktikanten fortsatte imidlertid — fremdeles uorganisert. En uke gikk, nok et møte ble sammenkalt. Der

ble det vedtatt at arbeiderne skulle nekte å arbeide overtid til praktikanten hadde blitt oppsagt. Denne måtte rett og slett slutte og mangler flere måneders praksis for å komme inn på Høyskolen.

Denne unge mann gjorde i ubetenksomhet en tabbe: han grep til en nødløgn om at han allerede sto i Sjømannsforbundet. Det er det Apressen har heftet seg ved i denne sak, det er for dem det vesentlige. Selvsagt burde ikke vedkommende ha løyet. Men like innlysende er det at den slags terror på arbeidsplassen som ovenfor beskrevet, det hører ikke hjemme på denne siden av jernteppet. Organisasjonsfrihet inkluderer også retten til å være uorganisert, selv om det medfører at man ikke som vennene i øst kan konstatere at 99,9 pst. av stemmene har havnet på rette plass.

odr.